

lede af hele Udvalget, ogsaa foreløbig bortse fra disse, idet det naturligvis staaar enhver, som maatte ønske at fremdrage noget af dem til Drøftelse, frit for at gøre det. Paa dette Stadium vilde jeg desuden med Hensyn til disse paa Udvalgets Vegne ikke have andet at sige end det, som staaar temmelig udførlig udviklet i Betænkningen.

Jeg skal altsaa efter disse Bemærkninger gaa til de Ændringsforslag, som saaledes ville være at motivere nærmere af mig i Dag. Det første af dem er Nr. 85, men det vil afhænge af et senere Ændringsforslags Vedtagelse, nemlig Forslaget om, hvorledes der skal forholdes med Partsed, og derfor er der ikke nogen særlig Grund til at omhandle det paa dette Sted. — Det næste Ændringsforslag, som herefter vil være at omtale, er Ændringsforslag Nr. 97. Lovforslaget indeholder paa det citerede Sted en Regel om, at den hidtilværende Adgang til for Forligskommissionen at faa stadfæstet et Forlig, som er afsluttet andetsteds, opretholdes. De Udvalgsmedlemmer, som jeg i denne Henseende følger, foreslaa tværtimod, at den skal ophæves, idet vi mene, at denne Adgang til saaledes for Forligskommissionen at faa godkendt et Forlig og derved give det Eksekutionskraft, let kan misbruges og virkelig bliver misbrugt, navnlig for saa vidt som Forlig afsluttes paa et Sagførerkontor eller et andet Sted uden for Forligskommissionen, og derefter vedkommende er bunden ved Forliget, saaledes at han er nødsaget til enten at møde og vedtage det eller ogsaa at give en anden Fuldmagt til at gøre det. Det passer for det første ikke med, at Sagførere ere udelukkede fra at møde ved Forligskommissionen, og dernæst betager det Parten den Beskyttelse, som han ellers kunde have i Forligskommissærernes Vejledning. Der findes ikke sjældent i disse Forlig indført Klausuler, som ere meget nærgaaende for de paagældende — for at bruge et mildt Udtryk —, og det er den Slags Forhold, som det med Rette kunde ventes, at Forligskommissærerne vilde gøre den paagældende opmærksom paa, idet de vilde sige til ham: De er jo gal, Mand, hvis De vil indlade Dem paa dette her. Dernæst medfører ogsaa denne Adgang til at faa Forlig stadfæstet, at et Forlig kan blive stadfæstet for en langt bortliggende Forligskommission, saaledes at en Mands øvrige Kreditorer kunne være holdte ganske uvidende om det, hvilket jo atter kan bevirke, at de ikke til deres Sikring iværksætte Skridt, som de ellers vilde have iværksat. Vi have

derfor fundet, at denne Adgang ikke burde opretholdes, men fjernes, da den kan give Anledning til ret betydelige Misbrug, der, som det sædvanlig er Tilfældet med den Slags Ting, gaa ud over den mere uvidende og mindre uafhængig stillede. — Det næste Forslag, som bliver at omtale, er Forslaget under Nr. 102. Der er jo i Lovforslagets § 269 optaget en Bestemmelse om, at Vidnesbyrd kan nægtes om Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet. For mit Vedkommende maa jeg sige, at jeg ikke sætter nogen videre Pris paa hele denne Bestemmelse, idet jeg ikke har sporet, at den hidtil har været savnet. Og hvis den fuldt ud skal betrygge imod, at noget fremdrages, som Ægtefæller i Fortrolighed have sagt til hinanden under Ægteskabet, saa er den ikke tilstrækkelig, thi saa maatte den gaa saa vidt, som man paa et noget andet Omraade gaar nu, nemlig til overhovedet at forbyde Førelse af Ægtefæller til Vidnesbyrd om, hvad den ene maatte have betroet den anden. Men i hvert Fald kan der jo meget ofte tænkes Meddelelser af denne Art, som kunne være af stor Vigtighed for andre, fordi de kunne tjene til Bevis under en Rets sag, og hvis Aabenbarelse aldeles ikke kan skade Ægtefællerne eller have nogen Indflydelse paa deres indbyrdes Forhold. Det kan jo tænkes, at den ene Ægtefælle har meddelt den anden, at en af Parterne i vedkommende Sag angaaende sit Retsforhold til Trediemand har udtalt det eller hint, og at denne Udtalelse angaar noget, der er af stor Vigtighed, naar der skal føres Bevis, i Særdeleshed under en fri Bevisbedømmelse. Det forekommer os, at det vilde være ganske urimeligt, om man vilde betage vedkommende den Adgang, som nu haves til at faa fremdraget et saadant Datum, og vi have derfor ment, at dersom man endelig vil bibeholde Bestemmelsen — der, som sagt, er ukendt i dansk Ret, og for Resten ogsaa i tysk Ret — bør den i hvert Fald begrænses derhen, at den kun skal gælde, for saa vidt Vidnesbyrddet kan skade Ægtefællerne.

Det næste Ændringsforslag er Nr. 103, som angaar det tredje Stykke af samme Paragraf. Det er, som det let vil ses, ikke det første Punktum i Paragraffen, som vort Ændringsforslag tager Sigte paa, thi det ere vi enige i. Det, det drejer sig om er andet Punktum, som gaar ud paa, at en paa Bladet navngiven Redaktør og Redaktionssekretær ved et offentligt Blad kan nægte Vidnesbyrd angaaende, hvem der er